

09.01.18 প্ৰাত: মুৰলী ওম শান্তি !

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তান সকল:- তুমি এই পাঠশালালৈ আহিছা নিজৰ ভাগ্য গঢ়িবলৈ, তুমি নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা পঢ়ি ৰজাৰো ৰজা হ'বা”

প্ৰশ্ন:-কোনো সন্তানে ভাগশালী হৈওঁ দুভাগশালী কেনেকৈ হৈ যায়?

উত্তৰ:- সেই সকল সন্তান ভাগশালী হয় যি সকলৰ কৰ্ম বন্ধন নাই অৰ্থাৎ কৰ্ম বন্ধৰ পৰা মুক্ত। কিন্তু স্মৰণ আৰু পঢ়াত মন নিদিলে, বুদ্ধি ইফালে সিফালে যায়, এক পিতা যি জনৰ পৰা বহুত প্ৰাপ্তি পোৱা যায়, তেওঁক স্মৰণ নকৰে, গতিকে ভাগশালী হৈওঁ দুভাগশালী বুলি কোৱা হয়।

প্ৰশ্ন: শ্ৰীমত কি বস সোমায় আছে?

উত্তৰ:- শ্ৰীমত হল য'ত মাতা পিতা, শিক্ষক গুৰু সকলোৰে মত এক লগ হৈ আছে। শ্ৰীমত যেনেকৈ মিঠা উৎস হয়, য'ত সকলো বস সোমায় আছে।

গীত :- তকদীৰ জগাকৰ আই হু !

ওম শান্তি । শিৱ ভগৱানৰ বাণী, মানুহে যেতিয়া গীতা শুনায় তেতিয়া কৃষ্ণৰ নাম লৈ শুনায়। ইয়াত যি শুনায় শিৱ ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা হয় । নিজেও কয় শিৱ ভগৱানৰ বাণী, কিয়নো শিৱ বাবাই স্বয়ং কয়। দুয়োজনে একেলগে কবও পাৰে। সন্তান সকল দুয়ো জনৰে হয় । ল'ৰা ছোৱালী দুয়ো সকলে একেলগে বহি আছে। গতিকে কয় সন্তান সকল বুজি পোৱা নে কোনে পঢ়াইছো কোৱা হ'ব বাপদাদাই। বাবা ডাঙৰ জনক, দাদা সৰু জনক অৰ্থাৎ ভাই জনক কোৱা হয়। গতিকে বাপদাদা বুলি একেলগে কোৱা হয় । এতিয়া সন্তানেও জানে যে আমি ছাত্ৰ হওঁ, স্কুলত ছাত্ৰ হিচাপে বহি আছো, ভাগ্য গঢ়িবৰ বাবে আমি পঢ়ি আমুক পৰীক্ষা উত্তীৰ্ণ হ'ম। সেই দৈহিক পৰীক্ষা বহুত আছে । ইয়াত তোমালোক সন্তানৰ অন্তৰত আছে যেনেকৈ আমাক বেহদ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়াইছে। পিতা বুলি এই ব্ৰহ্মাক কোৱা নহয়। নিৰাকাৰ পিতাই বুজায়, তুমি জানিলা যে আমি পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি ৰজাৰো ৰজা হ'মগৈ। ৰজা থাকেই, আৰু তুমি ৰজাৰো ৰজা হ'বা। যি ৰজাৰো ৰজা হয়, তেওঁ লোকক ৰজায়ে পূজা কৰে। এই পৰম্পৰা ভাৰততহে আছে। পতিত ৰজায়ে পবিত্ৰ ৰজাক পূজা কৰে। বাবাই বুজায় মহাৰাজা বহুত ডাঙৰ সম্পত্তিৰান জনক কোৱা হয়। ৰজা সকল সৰু হয়। আজি কালি কোনো কোনো ৰজাৰ ওচৰত মহাৰজাতকৈ বেছি সম্পত্তি আছে কোনো কোনো ধনী জনৰ লগত ৰজাতকৈ বেছি সম্পত্তি থাকে। তাত এনে অনিয়মৰ কথা নহয়। তাত সকলো নিয়ম অনুসৰি চলে। ডাঙৰ মহাৰজাৰ ওচৰত বেছিকৈ সম্পত্তি থাকিব। গতিকে তুমি সন্তানে জানিল যে আমাক বেহদৰ পিতাই পঢ়াইছে। পৰমাত্মাৰ অবিহনে ৰজাৰো ৰজা, স্বৰ্গৰ মালিক কোনোৱেও বনাব নোৱাৰে। স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হ'ল নিৰাকাৰ পিতা। তেওঁকে স্বৰ্গৰ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। বাবাই পৰিষ্কাৰ কৰি বুজায় যে মই তোমালোক সন্তান সকলক পুনৰ স্বৰাজ্য দি ৰজাৰো ৰজা বনাওঁ। এতিয়া তুমি জানিলা যে আমি ভাগ্য বনাবলৈ আহিছো, বেহদ পিতাৰ পৰা ৰজাৰো ৰজা হ'বলৈ। কিমান যে সুখৰ কথা। বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। বাবাই কয় শ্ৰীমতৰ মতে চলিবা, মাতা পিতাৰ, শিক্ষক, গুৰু আদি সকলোৰে মত এটা মততে আছে। সকলো একেলগে আছে। সকলো বস ভৰি আছে। সকলোৰে স্বামী এজনেই। পতিত পৰা পবিত্ৰ বনাওঁতা এজনেই পিতা হয়। গুৰুনানকেও তেওঁৰে মহিমা কৰে নিশ্চয় তেওঁকে স্মৰণ কৰিব লগা হয়। প্ৰথমতে তেওঁ নিজৰ ওচৰলৈ লৈ যাব আৰু তাৰ পিছত পবিত্ৰ দুনিয়ালৈ পঠিয়াই দিব। কোনোৱা জন তোমাৰ ওচৰলৈ আহিলে বুজাবা যে এইখন ঈশ্বৰীয় মহাবিদ্যালয় হয়। ভগৱানৰ বাণী আন স্কুল কেতিয়াও ভগৱানৰ বাণী বুলি কোৱা নহয়। ভগৱান হল নিৰাকাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ। তোমালোকক বহি লৈ পঢ়াইছো। এইটো হ'ল ঈশ্বৰীয় জ্ঞান। গতিকে ঈশ্বৰীয় জ্ঞানৰ পৰাই ভগৱান ভগৱতী হ'ব। বেৰিষ্টাৰীৰ জ্ঞানেৰে বেৰিষ্টাৰ হ'ব। এইটো ঈশ্বৰীয় জ্ঞান হয়। সৰস্বতীক ঈশ্বৰে জ্ঞান দিয়ে। গতিকে যেনেকৈ সৰস্বতীক জ্ঞানৰ গাডেজ বুলি কোৱা হয়, এনেকৈ তুমিও হয়। সৰস্বতীৰ বহুত সন্তান আছে। কিন্তু প্ৰতিজনকে এটা জ্ঞানৰ গাডেজ বুলি কব নোৱাৰে। এই সমত নিজকে জ্ঞানৰ গাডেজ বুলি কব নোৱাৰি। তাত দেৱী- দেৱতা বুলি কোৱা হ'ব। ভগৱানে জ্ঞান সঠিক ভাৱে দিছে। পাঠবোৰ ধাৰণ কৰোৱা হয়। এই পদবী বোৰ উচ্চ হয়। বাকী দেৱতা সকলক ঈশ্বৰীয় বুলি কব নোৱাৰি। এই মাতা পিতা যেনেকৈ ভগৱান ভগৱতী হৈ গ'ল। কিন্তু ভগৱানটো নহয়। নিৰাকাৰ পিতাক ঈশ্বৰ বুলি কোৱা হয়। এইটো বহুত গুপনীয় কথা। আত্মায়েই পৰমাত্মাৰ ৰূপ আৰু সম্বন্ধ কিমান গুঢ় কথা। সেই দেহৰ সম্বন্ধত, ককা, খোৰা, মামা আদি সাধাৰণতে থাকেই। এইতো হ'ল আত্মিক সম্বন্ধ। বুজাবলৈ বহুত ডাঙৰ যুক্তি

লাগিব। মাতা পিতা অক্ষৰ কোৱা হয় নিশ্চয় কোনো অৰ্থ থাকিব লাগিব। সেই অক্ষৰ (শব্দৰ) অবিনাশী হৈ যায়। ভক্তি মার্গতো চলিয়ে আছে। তুমি জনিলা যে আমি স্কুলত বহি আছো। পঢ়াওঁতা জন জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, এওঁৰ আত্মাও পঢ়ি আছে। এই আত্মাৰ পিতা হয় তেওঁ পৰমাত্মা হয়। যি সকলোৰে পিতা হয়, তেওঁ পঢ়াই। তেওঁ গৰ্ভ লৈ নাহে, গতিকে জ্ঞান কেনেকৈ পঢ়াব। তেওঁ আহে ব্ৰহ্মাৰ দেহত। তেওঁলোকে পুনৰ ব্ৰহ্মাৰ সলনি কৰি কৃষ্ণ নাম দি দিলে। এইয়াও ড্ৰামা হয়। কিবা ভুল হৈ গ'লেহে পিতাই আহি শুদ্ধ কৰি অভুল বনায় দিব। নিৰাকাৰ জনক নাজনি বেছ চ হৈ গ'ল। পিতাই বুজায় মই তোমাৰ বেহদ পিতা হওঁ বেহদ জ্ঞান দিওঁতা। লক্ষ্মী নাৰায়ণ স্বৰ্গৰ মালিক কেনেকৈ হ'ল এই কথা কোনেও নাজানে। নিশ্চয় কিবা নহয় কিবা কৰ্ম শিকাইছিলে নহয় আৰু সেই শিকোৱা জনে নিশ্চয় ডাঙৰ হব, যি ইমান উচ্চ পদবী প্ৰাপ্ত কৰোৱাই। মানুহে একো নাজানে। পিতাই কিমান মৰমৰে বুজায়। কিমান ডাঙৰ অধিকাৰী হয়। গোটেই দুনিয়া খনক পতিতৰ পৰা পবিত্ৰ বনাওত মালিক হয়। বুজোৱা হয় এই খন নাটক পূৰ নিধাৰিত। তুমি চক্ৰ লগায় থাকা। এই গাঠানিতো কোনেও নাজানে। নাটকত কেনেকৈ আমি ভাৰিয়া হওঁ, এই চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰি থাকে, দুখ ধামৰ পৰা সুখ ধাম কোনে বনায়, এই কথা তুমিহে জানা। তোমাক সুখ ধামৰ কাৰণে পঢ়োৱা হৈছে। 21 জন্মৰ কাৰণে সুখী বনোৱা হয় আৰু তাতলৈ আন কোনেও যাব নোৱাৰে। সুখধামত নিশ্চয় অলপ মানুহ থাকিব। বুজাবলৈ বহুত পইন্ট লাগিব। কোৱা হয় বাবাই আমি আপোনাৰ হওঁ, কিন্তু পুৰা হবলৈ সময় লাগে। কোনোবা কৰ্ম বন্ধন এৰি যায় কোনবাতো এৰি যাবলৈ সময় লাগে। কোনোবা কোনোবা জন এনে ভাগ্যশালী ও আছে যি জনৰ কৰ্ম বন্ধন আগতেই ছিঙি থোৱা আছে, কিন্তু পঢ়াত মন নিদিয়া কাৰণে তেওঁ লোকৰ ভাগ্য দুৰ্ভাগ্যশালী বুলি কোৱা হয়। পুত্ৰ নাতি আদিলৈ বুদ্ধি চলি যায়। ইয়াতো এজনকহে স্মৰণ কৰা হয়। বহুত ডাঙৰ প্ৰাপ্তি পোৱা যায়। তুমি জনিলা আমি বজাৰো বজা হমগৈ। পতিত বজা কেনেকৈ হয় আৰু পবিত্ৰ বজা কেনেকৈ হয়, সেইয়াও পিতাই তোমাক বুজায়। মই স্বয়ং আহি বজাৰো বজা স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ — এই ৰাজযোগৰ পৰা। সেই পতিত বজায়ে দান কৰিলে হৈ যায়। মই তেওঁ লোকক আহি নবনাওঁ। তেওঁলোক বহুত দানী হয়। দান কৰি বজাৰ কূলত জন্ম লয়। মইতো 21 জন্মৰ সুখ দিওঁ। তেওঁ লোকচান এক জন্মৰ কাৰণে হয় তথাপিও পতিত দুখী হৈ থাকে। মই আহি সন্তান সকলক পবিত্ৰ বনাওঁ। মানুহে বুজে গংগা আদিৰ মহিমা, কিমান কৰে। এতিয়া ইয়াত মহিমাৰ কোনো কথাই নাই। পানী সাগৰৰ পৰা আহে। এনে বহুত নদী আছে। বিদেশত ডাঙৰ ডাঙৰ নদী খান্দিবলৈ বনায়, ইয়াত কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। জ্ঞান সাগৰ আৰু গংগা কোন হয়, এই কথা কোনেও নাজানে। শক্তি সকলে কি কৰিলে, একোও নাজানে। ৰাস্তবত জ্ঞান গংগা বা জ্ঞান সৰস্বতী এই জগৎঅম্বা হয়। মানুহে একো নাজানে যেনেকৈ ভীল থলুৱা লোক। একেবাৰে বুৰ্জ, অজ্ঞানী। পিতাই আহি অজ্ঞানতাৰ পৰা কিমান বুদ্ধিমান বনালে। তুমি কব পাৰিবা যে এওঁ লোকক ৰজাৰো বজা কোনে বনালে। গীতাতো আছে মই ৰজাৰো বজা বনাওঁ। মানুহে এই কথা নাজানে। আমিও আগতে নাজানিছিলো। এওঁ যি জনে নিজেই তৈয়াৰ হৈছিলে, তেওঁ এতিয়া সেই জন হৈ থকা নাই, তেওঁ নাজানে গতিকে আন সকলে কেনেকৈ জানিব। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানত একো নাই, যোগৰ কাৰ লগত লগাব, মাতিব কাক? নিজেই ভগৱান হয় তেন্তে কাক প্ৰাৰ্থনা কৰিব। কাৰ কৰিব! বহুত আঁচৰিত কথা। বহুত ভক্তি যি জনে কৰে তেওঁক বহুত সন্মান কৰা হয়। ভক্তৰ মালাও আছে। জ্ঞানৰ মালা ডাল হ'ল বুদ্ধ মালা। এইটো হ'ল ভক্তিৰ মালা। সেইটো হ'ল নিৰাকাৰী মালা। সকলো আত্মায়ে তাত থাকে। তাৰ ভিতৰতো প্ৰথম নম্বৰ কাৰ? যি নম্বৰ একত যায়, সৰস্বতীৰ আত্মা বা ব্ৰহ্মাৰ আত্মাই এক নম্বৰত পঢ়ে। এইটো আত্মাৰ কথা। ভক্তিৰ মার্গত সকলো দেহিক কথা। আমোক ভক্ত এনেকুৱা আছিলে, তেওঁৰ দেহক স্মৰণ কৰে। তুমি মানুহক স্মৰণ নকৰা। তুমি জানিলা ব্ৰহ্মাৰ আত্মা কি হয় গৈ। তেওঁ শৰীৰ ধাৰণ কৰি ৰজাৰো বজা হব। আত্মা দেহত প্ৰবেশ কৰি ৰাজ্য কৰে। এতিয়া ৰাজ্য নাই। ৰাজ্য আত্মাহে কৰে। মই ৰজা হওঁ, মই আত্মা হওঁ দেহৰ মালিক হওঁ। মোৰ আত্মাই দেহৰ নাম শ্ৰীনাৰায়ণ দ্বাৰাই পুনৰ ৰাজ্য কৰিম। আত্মাই শুনে আৰু ধাৰণা কৰে। আত্মাতেই সংস্কাৰ থাকে। এতিয়া তুমি ৰাজ্য পিতাৰ পৰা পোৱা হয় শ্ৰীমতৰ ওপৰত চলিলে। বাপদাদাই দুয়োজন একেলে মিলি কয় সন্তান সকল, দুই জনৰে সন্তান বুলি কোৱাৰ অধিকাৰ আছে। আত্মাক কোৱা হয় নিৰাকাৰী সন্তান, মোক স্মৰণ কৰা। আন কোনেও নিৰাকাৰী সন্তান বুলি কব নোৱাৰে, হে দুখ হৰ্তা সুখকৰ্তা আত্মা মোক স্মৰণ কৰা। বাবাই আত্মাৰ লগত কথা পাতে। এনেকৈ কোৱা নহয় পৰমাত্মা মোক পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা বুলি। কোৱা হয় হে আত্মা মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া যোগ অগ্নিৰে বিকৰ্ম বিনাশ হব।

বাকী গংগাত স্নান কৰিলে কোনো পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হ'ব নোৱাৰে। গংগা স্নান কৰি পুনৰ ঘৰলৈ আহি পাপ কৰে। এই বিকাৰৰ কাৰণে পাপ আত্মা হৈ যায়। এই কথা কোনেও বুজি নাপায়। পিতাই বুজালে যে এতিয়া তোমাৰ ৰাহুৰ কাটা গ্ৰহণ লাগি আছে। প্ৰথমে পাতলকৈ গ্ৰহণ আছিলে। এতিয়া দান দিলেহে গ্ৰহণ এৰিব। প্ৰাপ্তিৰও বহুত আছে। গতিকে পুৰুষাখণ্ড এনেকুৱা কৰিব লাগে। পিতাই কয় মই তোমাক ৰজাৰো ৰজা বনাওঁ। এই কাৰণে মোক আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰিবা। নিজৰ ৪৪ জন্মৰ কথা স্মৰণ কৰা, এই কাৰণে সন্তান সকলক কোৱা হয় স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী সন্তান। গতিকে স্বদৰ্শনৰ জ্ঞানও থাকিব লাগে।

বাবাই বুজায়- এই খন হ'ল পুৰণি দুনিয়া যি শেষ হৈ যাবৰ হ'ল। তোমাক মই নতুন দুনিয়া লৈ যাম। সন্যাসীয়ে মাথো ঘৰ বাৰ পাহৰি যায়, তুমি গোটেই দুনিয়া খন কে পাহৰি গৈছা, এই পিতাই কয় অশ্বৰীৰী হোৱা। মই তোমাক নতুন দুনিয়া লৈ যাম এই কাৰণে পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা পুৰণি দেহৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিয়া। পুনৰ নতুন দুনিয়া খনত নতুন দেহ পোৱা যাব। চোৱা, কৃষ্ণক শ্যাম সুন্দৰ বুলি কয়। সত্যযুগত তেওঁ বগা ৰংৰ আছিলে এতিয়া এই অন্তিম জন্মত ক'লা হৈ গ'ল। গতিকে কব পাৰি শ্যামেই সুন্দৰ হয়। গতিকে নাম ৰাখি দিলে শ্যাম সুন্দৰ। ক'লা ৰাৱণে বনায় আৰু বগা পৰমায়্যে বনায়। চিত্ৰত দেখুৱা হৈছে যে মই পুৰণি দুনিয়াখনক ভৰিৰে গুৰ মাৰি দি নিজে বগা ৰং দৰে হৈ আহিছো। বগা আত্মাই স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব পাৰে। ক'লা আত্মায়ে নৰ্কৰ মালিক হয়। আত্মায়েই বগা আৰু কলা হয়। এতিয়া বাবাই কৈছে তুমি পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। সেই সকল হঠযোগীয়ে পবিত্ৰ হ'বলৈ বহুত হঠ কৰে। কিন্তু যোগৰ অবিহনে পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে, নহলে শাস্তি খায় পবিত্ৰ হ'ব লাগিব এই কাৰণে 'বাবাক কিয় স্মৰণ নকৰিম আৰু ৫ বিকাৰক কিয় জিকি নলওঁ। বাবাই কয় এই কাম বিকাৰে আদি-মধ্য- অন্ত দুখ দিয়ে। যি বিকাৰক জিকি নলয় তেওঁ বৈকুণ্ঠৰ ৰাজ্য পাব নোৱাৰে এই কাৰণে পিতাই কয় চোৱা মই তোমাক কিমান ভালকৈ কৰ্ম শিকাইছো- পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু ৰূপত। যোগবলৰে বিকৰ্ম বিনাশ কৰাই বিকৰ্মাজীত ৰজা বনাওঁ। বাস্তৱত সত্যযুগৰ দেৱী দেৱতাকহে বিকৰ্মাজীত বুলি কোৱা হয়। তাত বিকৰ্ম নহয়। বিকৰ্মজীত সম্বত আৰু বিকৰ্ম সম্বত বেলেগ বেলেগ হয়। এক ৰজাও বিকৰ্ম বুলি আছিলে আৰু বিকৰ্মজীত ৰাজও আছিলে। আমি এতিয়া বিকৰ্মক জিকি আহিছো। পুনৰ দ্বাপৰ যুগৰ পৰা নতুন কৈ বিকৰ্ম আৰম্ভ হ'ব। গতিকে নাম ৰাখি দিলে ৰজা বিকৰ্ম। দেৱতাও বিকৰ্মজীত হয়। এতিয়া আমি তেওঁলোকৰ দৰে নিজকে গঢ়ি লৈছো পুনৰ যেতিয়া বাম মাৰ্গ আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া বিকৰ্মৰ হিচাব আৰম্ভ হ'ব। ইয়াত বিকৰ্মৰ হিচাব শেষ কৰি আমি বিকৰ্ম জীত হম। তাত কোনো বিকৰ্ম নহয়। গতিকে সন্তান সকলে এই নিচা ৰাখিব লাগে যে আমি ইয়াত উচ্চ ভাগ্য গঢ়িছো। এই খন হ'ল ডাঙৰ ভাগ্য বনোৱাৰ পাঠ শালা। সত সংগত ভাগ্যৰ কথা নাথাকে। পাঠশালাত সদায় ভাগ্য বনোৱা হয়। তুমি জানিলা যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ অথবা ৰজাৰো ৰজা হম। সাঁচাকৈয়ে পতিত ৰজায়ে, পবিত্ৰ ৰজাক পূজা কৰে। মই তোমাক পবিত্ৰ বনাওঁ। পতিত দুনিয়া খনতো ৰাজ্যত্ব নকৰা। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য **সাৰাংক্ষা:-**

১ বুদ্ধিত স্বদৰ্শ চক্ৰৰ জ্ঞান চলি থাকিব লাগে, ৰাহুৰ গ্ৰহণৰ পৰা মুক্ত হোৱা। শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম আৰু যোগ বলৰ দ্বাৰা বিকৰ্মৰ হিচাপ শেষ কৰি বিকৰ্মজীত হোৱা।

২ নিজৰ উচ্চ ভাগ্য বনাবলৈ পঢ়াত পুৰা মন দিবা।

বৰদান:- সাধনা আৰু সাধনৰ ভাৰাসাম্যতাৰে নিজৰ উন্নতি কৰোতা আশীৰ্বাদৰ অধিকাৰী হোৱা:-

সাধনক আধাৰ বনোৱাৰ সলনি নিজৰ সাধনাৰ আধাৰেৰে সাধনক কাৰ্য্যত লগোৱা। কোনো সাধনকে উন্নতিৰ আধাৰ নবনাবা, নহলে আধাৰ জুকাৰ খায় গলে উমংগ উৎসাহো জুকাৰ খাই যায় কিয়নো সাধনক আধাৰ বনায় ললে পিতা তাৰ মাজৰ পৰা আতৰি গুচি যায় এই কাৰণে অস্থিৰ হৈ যায়। সাধনৰ লগতে সাধনা হ'ব লাগে তেতিয়া প্ৰতিটো কামত আশীৰ্বাদৰ অনুভৱ কৰিব, উমংগ উৎসাহো কম নহ'ব।

গ্লোপান:- “ যদি এইটো হোৱা হলে সেইটো হ'ল হেতেন” ৰ চক্ৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিবলৈ হলে পিতাৰ সমান শক্তি শালী হোৱা।